

РЕШЕНИЕ

№ 317

гр. София, 08.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 153 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и четвърти ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: НИКОЛАЙ Н. ЧАКЪРОВ

при участието на секретаря Н.

като разгледа докладваното от НИКОЛАЙ Н. ЧАКЪРОВ Гражданско дело № 20221110110429 по описа за 2022 година

Предявени са обективно кумулативно съединени установителни искове с правно основание чл. 422, ал. 1, вр. чл. 415, ал. 1 т. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал.1, предл. 1 ЗЗД, вр. чл. 183, ал. 1 ЗЗД, вр. чл. 129, ал. 2 ТЗ за признаване за установено, че ответникът дължи на ищеца сумата 7 227,92 лв., представляваща дължима втора вноска по договор за продажба на дружествени дялове от 07.06.2018 г., ведно със законна лихва от 23.06.2021 г. до изплащане на вземането, и сумата 4 336,76 лв., представляваща дължима трета вноска по договор за продажба на дружествени дялове от 07.06.2018 г., ведно със законна лихва от 23.06.2021 г. до изплащане на вземането, за които суми е издадена заповед за изпълнение по чл. 417 ГПК по ч. гр. д. № 36 479/2021 по описа на СРС, 153 с-в., както и обективно кумулативно съединени осъдителни искове с правно основание чл. 422, ал. 1, вр. чл. 415, ал. 1 т. 3 ГПК, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата 1 028,05 лв., представляваща мораторна лихва върху главницата от 7 227,92 лв. за периода 01.01.2020 г.-22.06.2021 г. и сумата 175,89 лв., представляваща мораторна лихва върху главницата от 4 336,76 за периода 01.01.2021 г.-22.06.2021 г.

В исковата молба ищецът твърди, че е сключил с ответника договор за продажба на дружествени дялове на 07.06.2018 г., по силата на който е прехвърлил на ответното дружество притежаваните от него 64 дружествени дялове с номинална стойност 640 лв. от капитала на „К., срещу сумата от 14 455,85 лв, платима на три вноски. Поддържа, че ответникът не е заплатил втората вноска в размер на 7 227, 92 лв., с падеж на 31.12.2019 г. и третата вноска в размер на 4 336,76 лв., с падеж на 31.12.2020 г., за които суми е

издадена заповед за изпълнение по чл. 417 ГПК, срещу която е депозирано възражение в срок, поради което предявява настоящите установителни искове. Предвид настъпилата забава ищецът счита, че ответникът следва да му заплати и мораторна лихва в размер на 1 028,05 лв. върху главницата от 7 227, 92 лв. за периода 01.01.2020 г.-22.06.2021 г. и мораторна лихва в размер на 175,89 лв. върху главницата от 4 336,76 лв. за периода 01.01.2021 г.-22.06.2021 г., за които суми предявява осъдителни искове. Претендира разноски.

В едномесечния срок по чл. 131 ГПК ответникът е депозирал отговор на искова молба, с който оспорва исковете. Твърди, че не дължи плащане на претендираните суми, тъй като процесният договор е прекратен, поради настъпило прекратително условие, уговорено в чл. 3 от същия. Претендира разноски.

Съдът, след като прецени доказателствата по делото и доводите на страните съгласно чл. 12 и чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното:

На 23.06.2021 г. ищецът е подал заявление по чл. 417 ГПК. Съдът е издал заповед за изпълнение по чл. 417 ГПК за сумите 7 227,92 лв. - представляваща дължима втора вноска по договор за продажба на дружествени дялове от 07.06.2018 г., ведно със законната лихва от 23.06.2021 г. до изплащане на вземането, 4 336,76 лв. – представляваща дължима трета вноска по договор за продажба на дружествени дялове от 07.06.2018 г., ведно със законната лихва от 23.06.2021 г. до изплащане на вземането, 255,37 лв. - държавна такса и 656,53 лв. - адвокатско възнаграждение. Съдът е отхвърлил заявлението в частта за претендираната мораторна лихва, тъй като такава не е уговорена в договора и същият не удостоверява подлежащо на изпълнение вземане. В законоустановения срок е постъпило възражение на ответника срещу издадената заповед. В следствие на това, ищецът е предявил настоящите искове по реда на чл. 422 ГПК.

По делото е представен и приет като доказателство договор за продажба на дружествени дялове от капитала на „К., сключен на 07.06.2018 г. Видно от съдържанието му ищецът Ж. С. е един от продавачите, а ответникът „К. е купувач по договора. По силата на договора продавачът Ж. С. се е задължил да прехвърли на купувача всички притежавани от него 64 дяла от капитала на дружеството „К., ЕИК . с обща номинална стойност 640 лв., а купувачът се е задължил да плати цената от 14 455,85 лв. Съгласно чл. 2, ал. 1 от договора първата вноска е в размер на 20 % от цената - 2 891,17 лв. и се дължи в срок до 08.06.2018 г., втората вноска е в размер на 50 % от цената - 7 227,92 лв. и се дължи в срок до 31.12.2019 г. и третата вноска е в размер на 30 % от цената - 4 336,76 лв. и се дължи в срок до 31.12.2020 г. Съгласно чл. 3 от договора страните приемат, че при неизплащане на дружествените дялове в сроковете по чл. 2, договорът се счита за прекратен по право и без да е необходимо уведомление за прекратяването, като платеното към момента на

прекрътяването не подлежи на връщане.

Установява се, че на 18.07.2018 г. е вписано в Т. прехвърлянето на дяловете от Ж. С. на „К..

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Исковите са предявени в едномесечния срок по чл. 415, ал. 4 ГПК, с оглед на което следва да бъдат разгледани по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК.

За уважаване на иска с правно основание по чл. 422, ал. 1 ГПК, във вр. с чл. 415, ал. 1 ГПК, във вр. с чл. 79, ал. 1, предл. 1 ЗЗД, чл. 183, ал. 1 ЗЗД, във вр. с чл. 129, ал. 2 ТЗ в тежест на ищеца-продавач е да докаже наличие на правоотношение между страните по валидно сключен договор за продажба на дружествени дялове и изпълнение на задължението си за прехвърляне на дружествените дялове, а ответникът-купувач - изпълнение на задължението за плащане на уговорената в договора цена.

Страните не спорят, а и от представения по делото договор за продажба на дружествени дялове се установява, че ищецът Ж. С., като един от прехвърлителите и ответното дружество, като приобретател, са постигнали съгласие относно прехвърляне на 64 дружествени дяла при посочена в договора продажна цена, платима на три вноски – съответно в размер на 20 %, 50 % и 30 % с посочен падеж на плащане на всяка от вноските /чл. 2, ал. 1 и 2 от договора/.

Не спорят още и че купувачът е платил само първата вноска, като същият не е заплатил втората вноска в размер на 7 227,92 лв. и третата вноска в размер на 4 336,76 лв. на уговорените падежи.

Съобразно разпоредбата на чл. 129, ал. 2 ТЗ договорът за продажба на дружествени дялове е формален и се вписва в търговския регистър. Процесният договор е сключен в изискуемата форма – писмена с нотариална заверка на подписите, като не се спори, че е вписан в Търговския регистър. Същият е валиден и е породил желаните от страните правни последици. Ответникът е придобил посочените в договора дружествени дялове. Всички вноски от уговорената цена са с настъпил падеж и са станали изискуеми. Ответникът нито твърди, нито представя доказателства, че е погасил втората вноска в размер на 7 227,92 лв. и третата вноска в размер на 4 336,76 лв. Единственото му възражение за настъпило прекратително условие и реституция по смисъл на чл. 25, ал. 2 ЗЗД не намира опора в закона.

Уговорено е в чл. 3 от договора, че при неизплащане на дружествените дялове в сроковете по чл. 2, договорът се прекрътява по право и без да е необходимо уведомление за прекрътяването, като платеното към момента на прекрътяването не подлежи на връщане. Съгласно чл. 25, ал. 1 ЗЗД прекратителното условие представлява бъдещо несигурно събитие. След като договорите се сключват за да бъдат изпълнявани, фактът на изпълнението не може да бъде квалифициран като прекратително условие,

тъй като не представлява бъдещо несигурно събитие, за да се приеме реципрочно, че неизпълнението покрива изискванията на чл. 25 ЗЗД. Бъдещото несигурно събитие, което попада в приложното поле на чл. 25 ЗЗД и отговаря на законовата дефиниция за прекратително условие, следва да е зависещо или независещо от волята на страните, което не е свързано със самото изпълнение на основните договорни задължения на страните. Противното разбиране, поддържано от ответника, означава да се приеме, че всички договори се сключват под прекратително условие, което противоречи на основния принцип в облигационното право, че договорите се сключват за да се изпълняват.

Отделно следва да се съобразят и спецификите на процесния договор. Прехвърлянето на дяловете от капитала на дружество с ограничена отговорност е не само двустранна сделка - правоотношение между прехвърлителя и третото лице-приобретател, не само способ за смяна на собственика на капитала, но и обстоятелство, което по силата на чл. 129, ал. 2, предл. последно ТЗ и чл. 4 ЗТР подлежи на вписване по партидата на дружеството. Освен съконтрахентите, договорът по чл. 129 ТЗ е предназначен да произведе и действие по отношение на дружеството. Последното е самостоятелен правен субект, който не се идентифицира с притежателя на дяловете му. Макар да не е страна по сделката, последиците от сключването ѝ пряко рефлектират в правната сфера на търговеца, обособен правно и структурно в ООД. Затова и законът изисква всяка промяна в Търговския регистър да се основава на писмен акт, който да бъде вписан - чл. 6 ЗТР. Следователно дори едно автоматично уговорено прекратяване на договора да породи действие между страните, същото няма как да бъде вписано и да стане известно на третите за сделката лица.

В аспекта на изложеното и при съобразяване на чл. 20 ЗЗД уговорката на чл. 3 от процесния договор следва да се тълкува като клауза за неустойка при разваляне на договора поради неизпълнение /неплащане на цената на договорените падежи/, като няма пречка при неизпълнение изправната страна да поиска реално изпълнение по чл. 79, ал. 1 ЗЗД или да отправи изявление за разваляне към неизправната страна съгласно правилата на чл. 87, ал. 1 ЗЗД, както и да претендира уговорената неустойка, като въпрос на нейна преценка е кое свое право да упражни.

В случая ищецът е поискал реално изпълнение на договора, с оглед на което предявените искове за главница следва да се уважат изцяло.

По исковете по чл. 422, ал. 1, вр. чл. 415, ал. 1 т. 3 ГПК, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД в тежест на ищеца е да докаже наличието на главен паричен дълг и изпадане в забава на длъжника.

По делото се установи главен дълг. Съгласно чл. 2 от договора втората вноска в размер на 50 % от продажната цена следва да се плати в срок до 31.12.2019 г., а третата вноска в размер на 30 % следва да се плати в срок до 31.12.2020 г. С оглед правилото на чл. 84, ал. 1, предл. 1 ЗЗД, че когато

денят за изпълнение на задължението е определен, длъжникът изпада в забава след изтичането му, както и липсата на спор между страните, че двете вноски не са платени, считано от 01.01.2020 г. длъжникът е изпаднал в забава за плащането на втората вноска в размер на 7 227,92 лв., а считано от 01.01.2021 г. е изпаднал в забава за плащането на третата вноска в размер на 4 336,76 лв.

С оглед на изложеното и съобразно чл. 162 ГПК акцесорните претенции също следва да се уважат изцяло, както следва: за сумата 1 028,05 лв. – мораторна лихва върху главницата от 7 227,92 лв. за периода от 01.01.2020 г. до 22.06.2021 г., както и за сумата от 175,89 лв. – мораторна лихва за забава върху главницата от 4 336, 76 лв. за периода от 01.01.2020 г. до 22.06.2021 г.

Относно разноските:

Съгласно чл. 78, ал. 1 ГПК направените от ищеца разноски в производството се заплащат от ответника съразмерно с уважената част от иска. Исковият съд дължи произнасяне и по разноските в заповедното производство. С оглед на това, че исковите са уважени изцяло, на ищеца следва да му бъдат присъдени разноските за държавна такса и адвокатско възнаграждение в общ размер на 1 804,37 лв. в исковото производство и 911,90 лв. в заповедното производство, съобразно представения списък по чл. 80 ГПК.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО на основание по чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. с чл. 415, ал. 1, т. 1 ГПК, вр. с чл. 79, ал. 1, предл. 1 ЗЗД, чл. 183, ал. 1 ЗЗД, вр. с чл. 129, ал. 2 ТЗ, че „К., ЕИК: ., със седалище и адрес на управление: гр. С. **дължи** на Ж. И. С., ЕГН *****, с адрес: гр. С., следните суми: **7 227,92 лв.** – главница, представляваща дължима втора вноска по договор за продажба на дружествени дялове от 07.06.2018 г., ведно със законната лихва от датата на подаване на заялението 23.06.2021 г. до окончателното изплащане на вземането, **4 336,76 лв.** – главница, представляваща дължима трета вноска по договор за продажба на дружествени дялове от 07.06.2018 г., ведно със законната лихва от датата на подаване на заялението 23.06.2021 г. до окончателното изплащане на вземането, за които суми е издадена заповед за изпълнение по ч. гр. д. № 36 479/2021 г. по описа на СРС, 153-ти състав.

ОСЪЖДА „К., ЕИК: ., със седалище и адрес на управление: гр. С. **да заплати** на основание чл. 422, ал. 1, вр. чл. 415, ал. 1 т. 3 ГПК, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД на Ж. И. С., ЕГН *****, с адрес: гр. С. сумите **1 028,05 лв.** – мораторна лихва върху главницата от 7 227,92 лв. за периода от 01.01.2020 г. до 22.06.2021 г. и сумата **175,89 лв.** – мораторна лихва върху главницата от 4 336, 76 лв. за периода от 01.01.2021 г. до 22.06.2021 г., както и на основание

чл. 78, ал. 1 ГПК сумите в общ размер на **1 804,37 лв.** разноси в исковото производство и **911,90 лв.** разноси в заповедното производство.

Решението може да бъде обжалвано пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____